

האשה שנתארמלה

פרק שני כתובות

כה.

עין משפט נר מצוה

פ א מיי פ"כ מהל
אסורי ביאה הלכה א'
ו פ"ו מיי ביאה הלכה א'
ה ב מיי פ"כ מהל
אסורי ביאה הלכה ד'
ג א מיי שם הלכה א'
טו"ע אה"ע סימן ג'
סעיף ב':
ד ז מיי שם הלכה ג'
פ"א מהל מירומות
הלכה א' [בן] סגמ עשין מג
טו"ע י"ד סימן שלח
סעיף ב':
צ א מיי פ"כ מהל
אסורי ביאה הלכה
ג סגמ עשין קמ טו"ע
י"ד סי' שצכ סעיף ב':

מוסף רש"י

ואלא מאי גדולה
חוקה. כיון ליתא למגור
מיי, חוקה. כיון גדולה חוקה
דלמיר ר' יוסי, מאי רבנא,
לא היה לו למגר אלל
מנין לחוקה ר', מדקאמר
גדולה רבנא אשמיטין,
דלע"ג דליכא גז' אסור
השתא עמי מעיקרא
מסכתין עלה [קדושי' 100].
בתרומה דרבנן. מומת
חוק לנפין [100]. בתרומה
דאורייתא. משאול לנפין
[100]. השתא נמי
בתרומה דרבנן אכול.
דמעיקרא, ומאי יניחו
מומת פירות וירק,
בתרומה דאורייתא. דגן
מירוש ויתר לא אכלו
[100]. דכתובי וכל זר
לא יאכל קדש. כל
אחיה הנינו מדבר בתרומה
ולא קדשים. דכתיב וכל
השמש ויתר ואחר יאכל
מן הקדשים. וליא לאוקמי
אלל בתרומה שמוחקר
כפורים מותר בה [100].
ולא במידי דאיכרי
קדשים. מה ושוק של
שלמים, דלשכתן דאיכרי
קדשים [100]. במורם מן
הקדשים. מה ושוק,
לא תאכל. ואפילו זכע
אין לה וסבה אל בית
אביה, חזרת לתרומה
ואינה חוזרת לחזה ושוק
של שלמים לאכלו
שאר אחיות האוכלות
דכרמית [ויקרא א'] אמר
ועין ועטין [ויבמות 100].
ומאי מני למכתב קדשים
[לא תאכל] וכמו בתרומת,
למורס הוא דלמח, והאי
לא תאכל עלוים הוא,
ולא תימא ציובת תחם
ענלה ישראל, דמשמע
קרא ונת סתן כי תהיה
לאתר כי ר'. דהא אוקיימנא
להאי קרא כפירק אלמנה
[100]. בנבעלה לפסול לה
בטון נתין וממור ותלל
פסולי עולמא, ובהת
דמנבעלה לור ללא אלל
משכבה אל בית אביה
ליפקי, מכלל דמעיקרא לא
אללה, ועימיה דרבי תסוד
במבנותם נפקא, דא"ל
דעולה קרא לנבעלה לפסול
לה אשת, לכמות בקדשים
לא תאכל. מאי בתרומת,
שמע מינה הכי קאמר
יש נך אחרת שאולת
בקדשים, בטון תרומה,
והכי מירבנא אלהי מילתא
זו וז חזרת. דסמין לה
זת סתן כי תהיה אלמנה,
והכי מירבנא להאי מילתא
כפרק אלמנה [100].
בתרומה דרבנן. דכתיב
תחייבו בחלה. דכתיב
חלה [במדבר 10] בצואכם
אל הארץ, והכי שאל,
ולא תחייבו במעשר.
דמעשר כתיב [בדברים 17]
בצואת ורעין, עד שיבא
כל אחד ואחד את שגו
[דברים 10]. או: במעשר לא
תחייבו אלל לחזר ירושה
ושביעה, דכתיב [בדברים 17]
עשר מעשר, וכתיב בתריה
מקום אשר יבחר, עד
שנבחרה עילה לא תחייבו,
והכי נלחזר כיבוש ומילתא,
דכתיב דלחזר יבוע, וכל ימי
דלמיר ביובתים [ב' 100].

ואלא מאי גדולה חוקה. בשלמא אי אין מעלין ניחא הא גדולה
חוקה אע"ג דליכא למיחש לז"ד טועין שיעלו מן נשיאות
כפיס לקדשי קדשים ואע"ג דכלל חוקה מעלין לתרומה ע"פ עד
אחד ולא חיישינן לז"ד טועין שמא יעלו ליוחסין השתא סבר
המקשן דיוחסין חמירא ולא אמו
למיטעי כמו לקדשי קדשים אלל
השתא דלמרת טעמא דריע חוקיייהו
ולא חיישינן דלמא אמי לאסוקי כיון
דלא אמי למטעי וזמעי ולא גדולה חוקה:
(לעיל) **אין דלמא אפילו לז"ד אין מעלין** ה"מ תרומה דמתאבלא בצינעה
כ"ו. מינה מה תולה באכילה והא
פשיטא דלכ"ע אין מעלין מאכילת
תרומה ליוחסין דהא איכא למיחש
ללמא עבד כהן הוא אלל בחלוקת
תרומה (ה) בגורין הוא דפליגי אס מעלים
ליוחסין אס ללא וצמעינן מתרומה
ליוחסין לא איפליגי בה תנאי כהניא
אלל דתליא הא פלוגתא בפלוגתא אס
חולקין תרומה לעבד בלא רבו אס
לאו למ"ד חולקין אין מעלין דלמא
עבד הוא והכי איבעי ליה למימר הכא
אפילו למ"ד אין מעלין ה"מ תרומה
דחולקין לעבד בלא רבו ואיכא למיחש
ללמא עבד הוא אלל כפיס לעולם
אימא לך דמעלין דאין עבד נושא כפיו:
[וי' דשפיר נקט דמתאבלא צינעה למי' ד
מעלין מאכילת תרומה נמי מעלין ובעינן
דליכא למיחש שהוא עבד שאלא מצית הספר
ועמא כיון דעון מיתה הוא חיישינן שמא
יעלוהו ליוחסין ולכן אינטרין שני עדים
להאכילו בתרומה ולכן כתיב אין מעלין
לעבד אלל א"כ רבו עומד אין מעלין
אע"ג דעון מיתה הוא לא חייש להכי שמא
הונא בריה דרב יהושע לרבנן ת"ש חוקה
לכהונה נשיאות כפיס וחילוק גרנות בא"י
ובסוריא ובכל מקום ששלוחי ראש חודש מגיעין
נשיאות כפיס ראה אבל לא חילוק גרנות
ובבל כסוריא רשב"ג אומר אף אלכסנדריא
של מצרים בראשונה מפני שבית דין קבועין
שם קתני מיתה נשיאות כפיס מאי לאו
ליוחסין לא לחלה הא דומיא דחילוק גרנות
קתני מה חילוק גרנות ליוחסין אף נשיאות
כפיס ליוחסין לא חילוק גרנות לחלה
דקסבר תרומה בזמן הזה דרבנן וחלה
דאורייתא ומסקינן מתרומה דרבנן לחלה
דאורייתא וכדאשכחניהו רב הונא בריה דרב
יהושע לרבנן דאמר רב הונא בריה דרב
יהושע אשכחניהו לרבנן בני רב דיתבי
וקאמרי אפילו למאן דאמר תרומה בזמן הזה
דרבנן חלה דאורייתא שהרי ז' שכיבשו
ז' שחילקו נתחייבו בחלה ולא נתחייבו
בתרומה ואמינא להו אנא אדרבה אפילו
לז"ד תרומה בזמן הזה דאורייתא חלה דרבנן
דתניא בבואכם אל הארץ אי בבואכם
יכול משנכנסו לה שנים ושלושה מרגלים
ת"ל בבואכם בביאת כולכם אמרתי ולא
בביאת מקצתכם וכי אסקינהו עזרא
לאו

ואלא מאי גדולה חוקה. דקאמר ר' יוסי למה לנו (ל) לחוש להשגיח
חוקתם כי מה יש לחוש לבטלה: בתרומה דרבנן. שהרי בגולה היו
שליש שם תרומה מן התורה לכל מנה שהיא תלויה בארץ אינה
נוהגת אלל בארץ כדלמירנן בקדושינן (ק' ל:): **ואיבעינן אימא**
השתא נמי בתרומה דרבנן אכול
תרומת פירות האילן וירק: דאורייתא.
דגן מירוש ויתר לא אכלו ומש"ה לא
קשיא למ"ד מעלין מתרומה ליוחסין
דכי מסקינן ליוחסין מתרומה דאורייתא
כו': **דאיכא למיגור משום תרומה**
דאורייתא. שהרי לארץ בלא ומנזיה
שם תרומה גמורה דאורייתא מה
שלא היה מנוי להם בגולה ויש לחוש
פן יאכילוהו: לא כמידי דאיכרי
קדש. והיינו תרומה: וכל זר לא
יאכל קדש. בתרומה משמעי דכתיב
בפרשה לעיל מיייה וכל השמש ויתר
ואחר יאכל מן הקדשים ואוקמינן
בתרומה ציבמות כהערל (ק' עד:):
ולא כמידי דאיכרי קדשים. אפילו
חזה ושוק של שלמים הנאכלים לנשי
כהניס ולעזדיהם: ואמר מה ציבמות
כפרק יש מותרות [פ"ג] צבת כהן שניסת
לישראל ונעשית אלמנה וגרמיה ורעה
אין לה שמורת לתרומת אביה ואינה
חזרת לחזה ושוק ויליף לה מהאי
קרא כי תהיה לאשת זר היא בתרומת
הקדשים לא תאכל עוד: חוקה
לכהונה. להעיד עליו שהוא כהן:
נשיאות כפיס עבדי. הרואה נושא
כפיו צבבל מעש עליו צבל מקום
שהוא כהן ומקבלי הימנו לפי שיש שם
ישיבה וצ"ד קצוע בזקין אחר נושאי
כפיס אלל אכילת חלה ותרומה אינה
חוקה לחזה לארץ לאו דאורייתא
תרומה דליה ולא קפדי כולי האי:
ואכילת חלה כסוריא. היא ארס לזבה
שביעשה דוד וחיצנה לא"י וקסבר
היא תנא כיבוש יחיד שמייה כיוצא
וחלתה ותרומתה דאורייתא וקס"ד
תנא חלה וה"ה לתרומה: וחילוק
מסנות. דהזרוע והלחיים: ככרין.
ואע"ג דלמירנן אין אסור לזרים
האילו וכרבים מקום שווקין הן ומנזיין
בו עוצרים וצבים המכירין בו אי
לאו דכהן הוא לא מחליף נפשיה:
לא לתרומה. הרואה נושא כפיו
צבבל או אכול חלה דווקא כסוריא
והעיד עליו בא"י מקבלין עדותו
להאכילו תרומה אלל לא ליוחסין:
מה אכילת חלה. עדות חוקתה:
ליוחסין. דאי לתרומה פשיטא היא
גופה תרומה היא וכבר הוחזק בה:
ומסקינן חלה דרבנן כ"ו. דאי לאו
כהן הוא לא הווי ספוי ליה חלה ויצרה
משום תרומה: ויפדקינן. לקמן
מפרש: **נשיאות כפיס וחילוק גרנות.**
דתרומה: בא"י נושאי כפיס דאיכא
צ"ד קצועין וזדקי. וחילוק גרנות
קס"ד השתא דתרומה בזמן הזה
דאורייתא וכיון דעון מיתה איכא

(א) ציבמות סה: פו. קדושינן
ס"ט: (ג) עינין מוס' שבת :
ד"ה ירבה' (א) [תוספתא
פ"ג תוספתא פ"ה פ"ד,
(ד) דה מו. (ט) ג"מ פ"ט,
(ו) בגדה מו. וכן כ"מ פ"ט.
איכא במעשר ופי' פש"י
דהכל גרנים תרומיהו,
(1) עינין מוס' נדה מו. ד"ה
ל"ג א"לו נאמר, (ח) [במ"י,
(ט) [עינין מוס' (י) ס"א:
ובסוריא נמי לא נסבר האי
תנא כיבוש, (כ) שלח מו. י"ז,
(ל) [דברים י"ג, (מ) [ע"ד י"ג,
(נ) [עינין מוס' נדה מו.
ז"מ פ"ט. מפרש בכל מקום
טעם אמרין, (ס) [דברים י"ג,

תורה אור השלם

1. ויאמר התירשוא
לקח אשר לא יאכלו
מקדש הקדשים עד עמד
בהן לאזרים ולתמימי:
עזרא ב טו
2. וכל זר לא יאכל קדש
חושב בהן וקשיר לא
יאכל קדש: ויקרא כ"י
3. ובת בהן פי תורה
לאיש זר הוא בתרומה
הקדשים לא תאכל:
ויקרא כ"ב
4. דבר אל בני ישראל
ואמרת אלם בבאכם
אל הארץ אשר אני
מביא אתכם שמה:
במדבר ט"ו

הגרות הב"ח

(א) ת"ה"ה או דלמא כו'
אלל בחלוקת תרומה וכו'.
מיכ ון פש"י ציבמות דף
ט" ע"ב:

מסקינן מינה ליוחסין: כסוריא וז"מ ששנתי א"י מגיעין. להודיע
לגולה יום שקידשו צ"ד את החדש לעשות פסח צמנו דהיינו היושבים
במון מהלך חמשה עשר יום: נשיאות כפיס ראה. לפי שצ"ד קצוע
שם שמקבל שליחות החדש של צ"ד הגדול: אלל לא חילוק גרנות.
דתרומה ידדוהו לאו דאורייתא וכסוריא נמי האי תנא סבר כיבוש'
יחיד לא שמייה כיבוש ופלוגתא דתנאי היא צהן מילתא (ע"ו)
דף כ"א): צבי רב. צית המדרש קרי צי רב: נסחייבו חלה. דכתיב
צבואכם אל הארץ ותניה כספרי' ר' ישמעאל אומר שניה הכתוב
צבאו לו מכל צבאות שכתוב נאמר כי תבאו כי יצאוך ואלו
צבואכם ללמדך שכיון שנכנסו לה נתחייבו: ולא נתחייבו כסורוא
ומעשרות. דכתיב דגנ' תבואת זרעך' המיוחדת לך ועוד שהרי
תלה הכתוב המעשר בזמין שנות השמטה דכתיב' צנה השלישית
שנת המעשר ושמות לא מנו אלל משכשכו וחילקו כדלמירנן כסדר
עולם ובנסכת ערכין (ק' ע"ב): הכי גרסינן אי צבואכם יכול
כולכם כו'. והכי פירושו כיון דשניה הכתוב צבאו זו לכתוב צבאו

כיבוש וחילוק היה אהל מועד בנגל י"ד ט"ס דלמיר ביובתים [ב' 100].